Republika Hrvatska
Općinski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 31

P-487/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vukovaru, po sucu Ivici Grubišiću, u pravnoj stvari tužitelja Jugoslav Holik OIB:71334202021, Vukovar, Olajnica 10, zastupanog po punomoćniku Martina Alagić, protiv tuženika Privredna banka Zagreb - dioničko društvo, OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb zastupanog po punomoćniku Andreja Šeša, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave 28. listopada 2026, u prisutnosti punomoćnika stranaka, 30. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba čl. 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9012153137, zaključen dana 8. prosinca 2006. godine između tužitelja Jugoslav Holik iz Vukovara, Olajnica 10, OIB: 71334202021 i tuženika Privredna banka Zagreb d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb - dioničko društvo, OIB 02535697732, Radnička cesta 50, Zagreb da tužitelju Jugoslav Holik OIB:71334202021, Vukovar, Olajnica 10 naknadi trošak postupka u iznosu od 281,25 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 30. listopada 2026. po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, u roku 15 dana.

III. Odbija se tuženik sa zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 262,50 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj zahtijeva utvrđenje ništetnosti dijela članka 11.3. ugovora o kreditu kojim je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva od 1,00 % iznosa kredita te naknadu troškova postupka. Navodi da je odredbu unaprijed sastavila banka, da o njoj nije pojedinačno pregovarano te da mu nije objašnjeno koje se usluge njome naplaćuju i kakav je odnos naknade prema tim uslugama. Poziva se i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. U naknadnom podnesku ističe da je predmet zahtjeva utvrđenje ništetnosti, koje ne podliježe zastari.

2. Tuženik osporava zahtjev. U bitnome navodi da je naknada jasno, razumljivo i uočljivo ugovorena, da ju je tužitelj prihvatio potpisivanjem ugovora te da njezin iznos od 1,00 % ne stvara značajnu neravnotežu. Osporava da samo tipski karakter ugovora i izostanak pojedinačnih pregovora opravdavaju ništetnost. Traži utvrđenje potrošačkog statusa tužitelja i njegovih znanja te se poziva na odluku Suda Europske unije C-621/17. Ističe prigovor zastare, obrazlažući ga pravilima o povratu stečenog bez osnove.

3. Sud je izveo dokaz uvidom i čitanjem ugovora o kreditu broj 9012153137 od 8. prosinca 2006. te saslušanjem tužitelja kao stranke, kako proizlazi iz dokaznog rješenja i zapisnika. Podnesci stranaka razmotreni su kao njihovi navodi i pravna argumentacija. Činjenice je sud ocijenio prema članku 8. Zakona o parničnom postupku, zasebno vrednujući ispravu i iskaz tužitelja te njihovu međusobnu suglasnost.

4. Iz ugovora proizlazi da je banka odobrila kredit u kunskoj protuvrijednosti 19.752,60 CHF za kupnju vozila. U članku 3.3. ugovorena je doznaka na račun prodavatelja, umanjena za naknade iz članka 11.3. Člankom 4. predviđena je promjenjiva redovna kamata, koja je pri sklapanju ugovora iznosila 4,99 % godišnje. Člankom 9. predviđena je naknada za prijevremenu otplatu prema aktima banke. Te se odredbe uzimaju u obzir kao ugovorni kontekst; njihovom se valjanošću ne odlučuje u ovoj parnici.

5. Članak 11.3. sadržava dvije različite obveze: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva od 1,00 % iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita od 1,92 %. Predmet odluke ograničen je na prvu obvezu. Naknada za osiguranje ne proglašava se ništetnom niti sud utvrđuje da se te dvije naknade stvarno preklapaju, budući da za takav zaključak nema dovoljno podataka.

6. Tužitelj je iskazao da je kredit podigao za kupnju osobnog automobila, a sredstva su doznačena prodavatelju. Zaposlen je kao državni službenik, po obrazovanju je diplomirani inženjer poljoprivrede. U vrijeme sklapanja ugovora nije imao obrt ni trgovačko društvo niti je kredit koristio kao poreznu olakšicu. Prema njegovu iskazu banka mu je kredit u CHF predstavila kao najsigurniju opciju. Prilikom prvog razgovora nije bilo govora o naknadama, a pri sljedećem dolasku uručen mu je već sastavljen ugovor na potpis.

7. Na pitanje o upoznavanju s naknadom tužitelj nije mogao pouzdano potvrditi što mu je službenik drugi put rekao. Naveo je da je ugovor pročitao, ali da se zbog proteka vremena ne sjeća svih pojedinosti. Potvrdio je da je naknada naplaćena, dok se iznosa i postotka nije sjećao. Iskazao je i da nije znao da može mijenjati odredbe ponuđenog ugovora. Sud ne tumači njegovo nepotpuno sjećanje kao kategoričan dokaz da naknada nikada nije spomenuta.

8. Sud prihvaća iskaz tužitelja u dijelu o privatnoj namjeni kredita i načinu sklapanja ugovora. Taj je iskaz suglasan ugovornoj namjeni kupnje vozila i standardiziranom sadržaju isprave. Okolnost da otvoreno navodi čega se ne sjeća ne čini iskaz u cijelosti nevjerodostojnim. Njegovo nesjećanje iznosa naknade nije odlučno jer je visina obveze vidljiva iz samog ugovora. Na tom se nesjećanju ne temelji zaključak o nepoštenosti.

9. Iz privatne svrhe kupnje osobnog automobila i navedenih okolnosti proizlazi da je tužitelj postupao kao potrošač. Njegova stručna sprema i opće životno iskustvo ne pretvaraju privatnu kupnju u profesionalnu djelatnost. Čitanje ugovora, obrazovanje i prethodno korištenje bankovnih usluga sami po sebi ne dokazuju pojedinačno pregovaranje ni objašnjenje ekonomske podloge posebne naknade.

10. Za ocjenu ugovora mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača koji je vrijedio pri njegovu sklapanju (Narodne novine broj 96/03.), osobito članci 81., 83., 84., 85. i 87. Ugovor je sklopljen 2006., prije pristupanja Republike Hrvatske Europskoj uniji. Stoga je neposredni temelj odluke domaće pravo; praksa Suda Europske unije koju stranke ističu razmatra se kao pomoć pri razumijevanju usporedivih standarda, bez retroaktivnog nametanja izravnog učinka Direktive.

11. Sadržaj ugovora pokazuje da je riječ o unaprijed sastavljenom obrascu banke. Unošenje identiteta korisnika, iznosa i namjene kredita ne dokazuje utjecaj korisnika na odredbu o naknadi. Tuženik nije dokazao konkretno pregovaranje o njezinu postotku, osnovi ili mogućnosti izostavljanja. Potpisivanje i mogućnost odbijanja cijelog ugovora

nisu istovjetni stvarnoj mogućnosti utjecaja na sadržaj pojedine odredbe. Teret dokazivanja tvrdnje da se o standardnoj odredbi pregovaralo tereti trgovca prema članku 81. stavku 4. ZZP-a.

12. Sud prihvaća da je odredba gramatički razumljiva: naveden je postotak i osnovica te trenutak plaćanja. Tužitelj je mogao izračunati novčanu obvezu. Međutim, sud mora zasebno razmotriti je li mogao razumjeti sadržaj usluge koja se naplaćuje i mjesto te obveze u cjelini ugovora. Naziv naknade označuje obradu zahtjeva, ali ne razjašnjava njezin opseg ni odnos prema ostalim bankinim činidbama i zasebno ugovorenim troškovima.

13. Prigovor iz članka 84. ZZP-a ne otklanja sudsku kontrolu u ovom slučaju. Sud ne određuje tržišno primjerenu cijenu bankine usluge niti zamjenjuje ugovorenu naknadu drugom naknadom. Ispituje sadržaj standardne sporedne obveze i njezinu transparentnost, a ne samo računski odnos cijene i usluge. Sama činjenica da je određena obveza dio ukupnog troška kredita ne isključuje ispitivanje njezine pravne podloge i nepoštenosti.

14. Naknada za obradu kredita nije nedopuštena već samim nazivom, postotnim obračunom ili zato što banka nije prikazala svaku pojedinu internu radnju. Ni odsutnost pojedinačnog pregovaranja sama po sebi ne znači ništetnost. Potrebna je zajednička ocjena naravi posla, okolnosti sklapanja, dostupnih informacija i ostalih ugovornih obveza. Takav pristup proizlazi i iz pravnog shvaćanja izraženog u odluci Rev-673/2023.

15. U ovom slučaju riječ je o kreditu za privatnu kupnju automobila, uz obvezu vraćanja glavnice i plaćanja redovne kamate te posebne naknade za osiguranje. Banka je iznos raspoloživ prodavatelju unaprijed umanjila ugovornim mehanizmom za naknade, dok se naknada za obradu određuje isključivo prema iznosu kredita. U ugovoru nema pobližeg objašnjenja zbog čega opseg obrade konkretnog zahtjeva odgovara upravo tako određenoj dodatnoj obvezi. Nije dokazano da je takvo objašnjenje tužitelju dano prije sklapanja ugovora.

16. Iskaz o već pripremljenom ugovoru, sadržaj članka 11.3. i mehanizam iz članka 3.3. zajedno pokazuju da je tužitelj prihvatio unaprijed postavljen paket obveza bez individualnog utjecaja i bez dostatnog razjašnjenja odnosa dodatne naknade i usluge. Tuženik se zadržao na općim tvrdnjama o dopuštenosti bankarske naknade i njezinu niskom postotku. Time nije otklonjena konkretna nejasnoća zašto potrošač, uz ostale ugovorne obveze, snosi upravo ovu dodatnu činidbu i koji joj sadržaj odgovara.

17. Sud zaključuje da tako oblikovana obveza, u sklopu navedenih okolnosti, suprotno savjesnosti i poštenju stavlja potrošača u značajno nepovoljniji pravni položaj: banka osigurava dodatno plaćanje kao uvjet korištenja kredita, a potrošaču nije omogućena dostatna provjera sadržaja činidbe za koju se ono zahtijeva. Značaj neravnoteže ne svodi se na subjektivnu tvrdnju da je plaćanje bilo teško, niti se ocjenjuje samo udjelom od 1,00 % u glavnici. Odlučan je opisani raspored prava i obveza i nedostatak razjašnjenja dodatnog opterećenja.

18. Pozivanje tuženika na predmet C-621/17 ne nalaže drukčiji zaključak. Iz te odluke ne proizlazi da je svaka jasno obračunata naknada poštena, nego da izostanak iscrpnog popisa usluga sam po sebi ne znači nepoštenost te da je potrebna konkretna ocjena. Sud je upravo zato vrednovao cjelinu okolnosti. Jednako tako, odluka Rev-673/2023 nije shvaćena kao opća zabrana naknada. Činjenična utvrđenja o nepoštenosti drugih odredaba iz tog predmeta ne prenose se na ovaj ugovor.

19. Prigovor zastare nije osnovan. Tužbenim zahtjevom traži se utvrđenje ništetnosti, a ne povrat plaćene naknade. Prema članku 328. Zakona o obveznim odnosima pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se. Tuženikovo pozivanje na petogodišnji rok za restitucijske zahtjeve zato ne utječe na odluku. Sud ne odlučuje o početku ni isteku zastare mogućeg budućeg zahtjeva za isplatu.

P-487/2025-12

20. Slijedom zajedničke ocjene provedenih dokaza i navedenih pravnih razloga sud je utvrdio nepoštenost osporenog dijela članka 11.3. ugovora i njegovu ništetnost na temelju članka 87. stavka 1. ZZP-a. Ugovor može opstati bez te odredbe, a zasebna obveza naknade za osiguranje nije obuhvaćena izrekom. Stoga je odlučeno kao u točki I.

21. Odluka o troškovima temelji se na člancima 154. stavku 1. i 155. ZPP-a. Tužitelj je uspio s deklaratornim zahtjevom te ima pravo na naknadu pravodobno zatraženih troškova potrebnih za vođenje parnice. Vrijednost predmeta spora je 197,52 eura.

Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 30.6.2026. iznos od 50,00 eura, ročište 11.9.2026. iznos od 50,00 eura, ročište 28.10.2026. iznos od 50,00 eura i ročište za objavu presude iznos od 25,00 eura, ukupno 225,00 eura PDV 56,25 eura, ukupno 281,25 eura.

Tužitelju ne pripada trošak sudske pristojbe jer nije obveznik po Zakonu o sudskim pristojbama.

Na dosuđene troškove priznate su zatražene zatezne kamate od donošenja presude prema članku 151. stavku 3. ZPP-a u vezi s člankom 29. ZOO-a.

Prema članku 4. točki 2. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23), obveza plaćanja pristojbe za odgovor na tužbu nastaje tek po pravomoćnom završetku postupka, razmjerno uspjehu stranaka. Ako se tužbeni zahtjev u cijelosti usvaja, tu pristojbu snosi banka.
U pogledu pristojbi za tužbu i presudu s obzirom da je tužitelj temeljem čl. 11. st. 1. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama oslobođen od plaćanja sudske pristojbe u ovakvom sporu, banka plaća u korist državnog proračuna, nakon pravomoćnog završetka postupka, razmjerno tužiteljevu uspjehu, na temelju članka 13. stavaka 1. i 2. Zakona. To nije iznos koji se dosuđuje tužitelju kao parnični trošak.
Dakle, ako tužitelj u cijelosti uspije i ima navedeno oslobođenje, banka snosi pristojbu za odgovor na tužbu te pristojbe za tužbu i prvostupanjsku presudu i nijednu od njih ne treba dosuditi banci na teret tužitelja.

Stoga se odbija tuženik sa zahtjevom za naknadom parničnog troška u iznosu od 262,50 eura.

U Vukovaru, 30. lis

IVICA GRUBIŠIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T12:31:52 (UTC:2026-10-30T11:31:52Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 244d49c0-59d9-4c59-a4c2-4cc1606481ce
Općinski sud u Vukovaru

P-487/2025-12

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba na Županijski sud. Žalba se podnosi u tri primjerka u roku 15 dana od dana objave presude putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku odvjetniku Martina Alagić
2. Tuženiku po punomoćniku odvjetniku Andrea Šeša

Broj zapisa: **9-3088f-7223b**

Kontrolni broj: **01acc-572c5-12aa6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.